

den ærede Ordførers Beregning ville medgaa til Gjennemførelsen af Regjeringens Plan, saa ubetydelig, at den kun kan betegne, at Regjeringen lader Forsvarssagen i sin Helhed falde, og da vi stærkt holde paa Forsvarssagens Gjennemførelse i dens Helhed, kunne vi heller ikke gaa ind derpaa. Da Mindretallet saa fuldt har godkjendt den Bei, Regjeringen nu har troet at maatte følge, hvormod den stærkt angribes af Flertallet, kunde jeg blot henholde mig til, hvad Mindretallets ærede Ordfører (Scavenius) har udtalt; men paa eet Punkt var min Anstuelse vel ikke avvigende fra, hvad der blev udtalt af Mindretallets Ordfører, men hans Udtalelse var ikke saa fyldig paa dette Punkt, som jeg kunde have ønsket. Jeg skal altsaa dvæle nogle saa Dieblikke endnu ved det Spørgsmaal, om Regjeringen fornuftigvis kunde følge nogen anden Bei end den, hvorpaa den nu er flaaet ind. Flertallets Ordfører udtalte, og, som det forekom mig, som en Dabel mod Regjeringen, at den ikke nu paany er fremkommen med en samlet Forsvarsplan. En saadan Forsvarsplans Forelæggelse for Thinget fra Regjeringens Side vilde jo imidlertid, da Planen naturligvis havde været den samme, som tidligere har været forelagt, have forudsat, at dette Thing skulde have stiftet Mening siden det for 6 Maanedere siden udtalte sig om Sagen; men det vilde være en Forudsætning, som vilde være lidet smigrerende for Thinget, om Regjeringen 6 Maanedere efter var fremkommen med det Samme, som ikke dengang vandt Thingets Billigelse. Anderledes havde Forholdet været, dersom Regjeringen havde forelagt den samme Plan for en ny valgt Rigsdag; men det forekommer mig, at Opfordringen til nu at gentage et saadant Forsøg var saare lille, naar man faae hen til, hvorlidet det forrige Gang lykkedes at faae Svar paa de Spørgsmaal, Regjeringen havde stillet. Det var netop dette, som Mindretallets Ordfører ikke pointerede, men som jeg ønskede skulde komme frem. Det er gjentagne Gange udtalt, ogsaa af den ærede Ordfører, at Striden eller Uenigheden — jeg vil altid gjerne bruge saa milde Udtryk som muligt — mellem dette Things Flertal og Regjeringen om Forsvarssagen dreiede sig om noget kvantitativt meget Betydeligt. Den ærede Ordfører betegnede det i Aften saaledes — jeg noterede det netop, fordi det for mig var en ny Maade at udtrykke en gammel Tanke paa — at dersom vi skulde gennemføre Regjeringens Forsvarsplan ved aarlige Bevillinger paa Finantsloven omtrent til det Beløb, som er forlangt i Lov, vilde vi være 40 Aar om at gennemføre den, og han betegnede altsaa Regjeringens Fordring som omtrent 80 Millioner. Tallet forbauser mig ikke; jeg har før hørt beregnet langt større Tal og det med lige saa liden Fejle som dette. I Virkeligheden er den kvantitative Forskel mellem Regjeringens Forlangende i forrige Samling og det af Flertallet

tallet tilbudte kun 3 Millioner. Regjeringen har forlangt bevilget ved Lov et Beløb af 33 Millioner, og det ærede Flertal har tilbudt — under Bifkaar — 30 Millioner, og Forskjellen er altsaa 3 Millioner. Ved Siden deraf har Regjeringen udtalt, at der efter dens Formening, for at fuldstandiggjøre det som opnaaedes for de 33 Millioner, vilde udfordres et Beløb af cirka 30 Millioner; men Regjeringen har paa intet Tidspunkt gjort gjældende, at Vedtagelsen af Lovforslaget om overordentlige Forsvarsforanstaltninger handt eller skulde binde Lovgivningsmagten til senere at bevilge de 30 Millioner, end lige disse Tillæg til de 30 Millioner af ganske vilkaarlige, undertiden meget fantastiske Beløb. Dette er altsaa Forskjellen i Henseende til det kvantitative — jeg gjentager det — imellem de af Regjeringen forlangte og de af Flertallet i dette Thing tilbudte Midler. Saa vi nu videre, undersøger man, hvad Forskel, der da er imellem det, der skulde tilveiebringes for disse omtrent lige store Bevillinger, vil det ses, at den i Virkeligheden bestaar i, om Kjøbenhavn skal forsvares mod Sø siden ved faste eller ved flydende Forter; det er Forskjellen. Dersom Nogen efter den lange udsørlige Forhandling, der i forrige Samling fandt Sted paa dette Punkt, kunde have været i Tvivl om, hvad der var Regjeringens absolute Forlangende, det, som Regjeringen under ingen Omstændighed vilde anse det for forsvareligt at fravige, skulde jeg mene, at det aabne Brev, ved hvilket Rigsdagen blev opløst, udtalte sig med tilstrækkelig Tydelighed og Bestemthed derom. Dersom man altsaa ved Valget den 25de April vilde have givet Svar paa det af Regjeringen stillede Spørgsmaal, dersom der ved Valget den 25de April var givet Valgerne Leilighed til — om jeg maa udtrykke mig saa — at dømme Regjeringen og dette Things Flertals Medlemmer imellem, maatte Svaret væsentlig have dreiet sig derom, maatte Svaret være gaaet ud paa, for det Første om Kjøbenhavns Befæstning mod Sø siden skulde ske ved faste eller ved flydende Bærter, og dernæst ved det andet Punkt, om Midlerne til Forsvarsforanstaltningernes Tilveiebringelse skulde staffles tilveie enten paa samme Maade som alle andre nødvendige Statsudgifter, nemlig ved at udredes af Statens ordinære Indtagter, eller, naar disse ikke strakte til, paa den Maade, som Lovgivningsmagten til enhver Tid fandt hensigtsmæssigst, eller ogsaa, om disse Midler absolut skulde tilveiebringes ved en forud for Forsvarsforanstaltningernes Paabegyndelse vedtagen ny Skattelov. Jeg formener, at disse to Spørgsmaal vare dem, hvorpaa Regjeringen kunde have ventet at faae Svar gennem Valgene den 25de April; men det er udtalt fra det ærede Flertals egen Side, at der var mange andre, og dersom jeg ikke husker fejl, vigtigere Spørgsmaal end disse, som naturligvis den 25de April bleve forelagte Valgerne til Besvarelse. Der vilde imidler-